

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתכט

ערב שבת קודש פ' אמור, ט"ז אייר ה'תש"ע

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ת ר' אשר מנחם מענדל וזוגתו מרת רחל מנוחה שיחיו
ימיני

ולזכות בניהם

חיילי "צבאות השם" דובער ושלוש צבי שיחיו
לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק,
ומתוך בריאות הנכונה, ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו
שגלוב

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר"י לייב ז"ל חוב' פאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולע"ה ר' יוסף אר"י לייב ב"ר משה באר חוב' מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולע"ה ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל
ו'הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

בענין מלחמת מצוה בשבת

בקשר עם סיום הרמב"ם, הבאנו צילום (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלה בביאור ברמב"ם שנאמר בשיחת ל"ג בעומר ה'תשמ"ה המענה נכתב בחלקים ע"ג השאלה. בשבוע הבא נביא אי"ה את המשך הצילום

(המענה שולב בתוך השיחה בהתוועדויות תשמ"ה ח"ג ע' 2001)

פענוח השאלה עם מענה כ"ק אד"ש בכתי"ק משולב בפנים (בא בהדגשה):

בהנתבאר בשיחת ל"ג בעומר, בדברי הרמב"ם ספ"ב דהל' שבת, שמ"ש "מפי השמועה למדו עד רדתה ואפי' בשבת", "ולא כבש יהושע יריחו אלא בשבת", הוא להביא רא' לדין מלחמת מצוה, שמתחילין אפי' בשבת, ומקורו מירושלמי שבת פ"א ה"ח, הדא דתימא במלחמת הרשות, אבל במלחמת חובה אפי' בשבת שכן מצינו שלא נכבשה יריחו אלא בשבת". ולפי"ז נתבאר עוד דיוקים בל' הרמב"ם ולא הבנתי – [כאן כתב כ"ק אד"ש מה"מ]: – **כמדובר כמה פעמים – למה לא ישלח כ"ז לאחד הקובצים היו"ל?! (1)**

(א) מכיון שהרמב"ם כאן לא חילק בין מלחמת מצוה למלחמת הרשות לענין ההתחלה בשבת, איך מתאים לומר שכונתו בראיתו מיריחו הוא לענין זה החסר מן הספר [כ"ק אד"ש מה"מ הקיף ג' תיבות אלו האחרונות וכתב:]? "ה"ז **מפורש** – **כשנאמר יריחו** – ה"ז **מלחמת מצוה** (ואף אם כן הוא כונת הירושלמי, שהזכיר חילוק זה בין מלחמת חובה למלחמת הרשות),

(ב) לכאוף יש להעיר עוד על כללות (הראי' מיריחו) [כ"ק אד"ש מה"מ סימן ד' תיבות אלו האחרונות וכתב:] "ה"ז הובא בירוש' וברמב"ם ומהי השייכות להתוועדות (2) שבבמדבר רבה פכ"ג, ובתנחומא נשא סכ"ח ועוד מדרשים אמרו שיהושע עשה כן - בכבוש יריחו - ע"פ הדיבור [כאן כתב כ"ק אד"ש מה"מ]: **בנוגע למנעולה דא"י ולמה לא מהמנעול לכל א"י וכל כיו"ב (3)** (או שעשה מדעתו והסכים הקב"ה על ידו) ולפי"ז אין רא' מיריחו שמלחמת מצוה מתחילין ואפי' בשבת, וצריכים לומר, - לכאוף - שהמדרשות חולקים על לימוד זה. [כאן כתב כ"ק אד"ש מה"מ]: **אין לאפושי מחלוקת מלבד כשמפורש (4)** וכן מפרקי דר' אליעזר פנ"ב שאיתא שם שהיום שיהושע העמיד בו את השמש ואת הירח (ביהושע קאפ. י, פסוק י"ב) ערב שבת ה' כדי שלא יחללו ישראל את השבת, נראה דלשיטתו אין להתחיל אפי' מלחמת מצוה בשבת. ובבבלי, שבת יט, א לא חילק בין מלחמת מצוה למלחמת הרשות, ואולי ס"ל כהמדרשים. (ומה שהביא רא' מן הכתוב עד רדתה ואפי' בשבת הוא לכללות הענין שמותר להלחם בשבת אבל לא מיירי [כאן כתב כ"ק אד"ש מה"מ]: **ה"ז הייתה בפועל (5)** בהתחלת מלחמה).

ומהתוספתא עירובין פ"ג והספרי שצינו הנו"כ מוכח רק דבמלחמת מצוה מותר להתחיל פחות מג"י קודם שבת אבל צ"ע החילוק.

כמה יהי' שווה הדולר בביאת משיח?

"תניא ר"ש בן יוחי אומר בוא וראה כמה חביבין ישראל לפני הקב"ה שבכל מקום שגלו שכינה עמהן" ● אומרים ליהודי, שעוד לפני עבודתו הפרטית לצאת מהגלות - לא משאירים אותו לכד שאז ביכולתו לחשוב כיצד אפשר להסתדר עם כל העולם - אלא מלכתחילה כבר "שכינה עמהן" ● אומרים לו: תרחם על הקב"ה! השכינה נמצאת יחד איתך בכל מקום - בשעת הליכתך לבנק, וכאשר אתה יושב "מאחורי" הנהג ונהנה מענינים של מה בכך ● תיכף מגיע משיח, ואז הדולר לא יתכוס מקום! יאמרו לו: יש לך כל כך הרבה דולרים, מי צריך את זה עכשיו?! זה כבר לא מטבע המהלכת! ● משיחת ל"ג בעומר ה'תשל"ח - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כיון שנמצאים ביום שמחתו של רשב"י, יקשרו זאת עם מאמר של רשב"י הפותח במילים "תניא ר"ש בן יוחי אומר כו".

הגמרא אומרת! "תניא ר"ש בן יוחי אומר בוא וראה כמה חביבין ישראל לפני הקב"ה שבכל מקום שגלו שכינה עמהן, גלו למצרים שכינה עמהן שנאמר² הנגלה נגליתי לבית אביך בהיותם במצרים וגו', גלו לבבל שכינה עמהן שנאמר³ למענכם שלחתי בבלה, ואף כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן שנאמר⁴

(1) מגילה כט, א.

(2) ש"א ב, כז.

(3) ישע' מג, יד.

(4) נצבים ל, ג. וראה גם פרש"י עה"פ.

ושב ה' אלקיך את שבותך, והשיב לא נאמר אלא ושב, מלמד שהקב"ה שב עמהן מבין הגליות".

ולכאורה אינו מובן:

(א) כיון שהגמ' אומרת "בכל מקום שגלו שכינה עמהן", לשם מה זקוקים לפרט אח"כ "גלו למצרים שכינה עמהן" ו"גלו לבבל שכינה עמהן"?

(ב) אפי' אם נאמר שהגמ' רוצה להביא ראיות מהפסוקים, הרי יכלו לכתוב "בכל מקום שגלו שכינה עמהן, שנאמר הנגלה נגליתי לבית אביך בהיותם במצרים, ואומר למענכם שלחתי בבלה" - ולשם מה צריכים

לפרט ש"גלו למצרים שכינה עמהן" ו"גלו לבבל שכינה עמהן"?

ג) מהו החידוש בזה ש"אף כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן" – הרי כל הסיבה להמצאותה של השכינה בגלות היא רק בגלל שבנ"י נמצאים בגלות, ומובן שכאשר יוצאים בני"י מהגלות יוצאת השכינה עמהם – ומה קא-משמע-לן בזה ש"אף כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן", עד כדי כך שצריך להביא ראיה לזה מהפסוק **"ושב ה' אלך את שבותך"**, ומשמע שבהעדר ראיה זו היו יכולים לומר באופן אחר (ועאכ"כ שאם רשב"י לא ה' אומר זאת, לא היו יודעים מזה) – ולכאורה, הרי זה דבר הפשוט?

ב. אותו ענין מובא גם בירושלמי⁵: "תני רשב"י בכל מקום שגלו ישראל גלת השכינה עמהן", ובהמשך מונה בפרטות "גלו למצרים וגלת השכינה עמהן . . גלו לבבל וגלת שכינה עמהן . . גלו למדי (שזוהי עילם, כפי שאומר שם) וגלת השכינה עמהן . . גלו ליון וגלת השכינה עמהן . . גלו לרומי וגלת השכינה עמהן" ומביא על כל גלות וגלות ראיה מפסוק.

והנה אנו רואים כאן, שהוא מביא לא רק את הענין דגלות מצרים וגלות בבל (עם ראיות מפסוקים), אלא מונה את כל הגלויות.

ולכאור' גם כאן קשה: היות ואומרים ש"בכל מקום שגלו ישראל גלת השכינה עמהן", למה צריכים למנות כל גלות בפרטות?

ג. והביאור בזה יובן בהקדים החילוק בין כל הגלויות:

מבואר בכתבי האריז"ל⁶ שגלות מצרים היא ההתחלה והשרש דכל הגלויות, ולכן רואים בגלות מצרים שכל הענינים של בני ישראל היו אז בגלות, עד כדי כך⁷ (שבגאולת

(5) תענית פ"א סה"א.

(6) ל"ת פ' תצא. ס' הליקוטין שם. וראה ב"ר פ"ט, ה.

(7) וראה זח"ב קע, ב. מכילתא עה"פ בשלח יז, כח (כט).

מצרים) ה' צורך "לקחת לו גוי מקרב גוי"⁸, ולכן קרבן פסח ה' באופן ד"ראשו על כרעיו ועל קרבו"⁹.

[ובפנימיות הענינים]: הענין דגלות מצרים הוא¹⁰ כתר דלעו"ז, למעלה מסדר ההשתלשלות. לאחמ"כ זה יורד להשתלשלות דגלות, החל מגלות בבל הנקרא "רישא דהבא"¹¹, היינו, ראש לקליפות דגלות (כפי שזה כבר בהשתלשלות), ואח"כ באות הגלויות שלאח"ז – גלות מדי, גלות יון וגלות רומי, כמבואר בכתבי האריז"ל¹² ד' הדרגות שבד' הגלויות.

וכיון שלכל גלות יש את ענינה הפרטי – לכן, לאחר שרשב"י אומר¹³ "יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין" (שזה קשור עם כך שאצל כל יהודי ישנו ה"ושכתי בתוכם"¹⁴, "שכינה עמהן"), אומר רשב"י שלכל לראש כאשר ישנו הענין ד"בכל מקום שגלו", היינו, הכתר הכללי דלעו"ז הקשור עם ענין הגלות, אומרים ע"כ ש"שכינה עמהן", היינו, הכתר הכללי של השכינה.

אמנם, מאחר שזקוקים לברר אח"כ את פרטי הגלויות – מונה את כל הפרטים שישנם בענין הגלות:

בתחילה הענין ד"גלו למצרים" – כתר דלעו"ז, היינו, כתר הפרטי כפי שהוא בכתר גופא (כללות ענין הגלות), שזה כבר כפי שהכתר קשור עם ראשית ההשתלשלות, ואח"כ באים כל הד' גלויות שלאח"ז, ד'

(8) ואתחנן ד, לד. וראה י"ש עה"פ רמז תתכח. הגש"פ עם לקוטי טעמים כו' ע' תרנו ואילך.

(9) בא יב, ט. וראה גם הגש"פ שם.

(10) ראה גם לקו"ש חט"ז ע' 91, ובהנסמן שם.

(11) דינאל ב, לח. וראה שמו"ד פל"ה, ה.

(12) ל"ת וס' הליקוטין שם.

(13) סוכה מה, ב. ירושלמי ברכות פ"ט ה"ב, ועוד.

(14) תרומה כה, ת. וראה ר"ח שער האהבה פ"ו קרוב לתחלתו.

תפקידם של ה"סוסים"

[. .] ומה שישנם כאלו שאינם רואים זאת – הרי ידוע הפתגם שמחשבתו של הסוס אודות ה"תבן" אינה משנה את המציאות שאודותי חושבים ה"חכמים" היושבים בעגלה... ואדרבה – תפקידם של ה"סוסים" לסייע ולהביא את החכמים למחוז הפצם, אלא שיש צורך להכות את הסוסים ("שמייסן די פערד") – ב"מקל נועם" כמובן, וכב' הגירסאות שבדבר: (א) להכות את הסוסים כדי שידעו שהם סוסים. (ב) להכות את הסוסים עד שתתבטל "סוסיותם" ("זיי זאלן ווערן אויס פערד"), וזאת – כאשר נמצאים במצב של נשמות בגופים! (משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

מה שצריכים – שיהודי אחד יקח ה"מפתח" ויפתח ה"קופסא"

וכמדובר כמ"פ שמה שמצינו במדרשי חז"ל שגאולתן של ישראל תהי' "קימעא קימעא", כ"אילת השחר", הרי, אפשרות זו היתה יכולה להיות אילו היתה הגאולה לפני ריבוי שנים ודורות, משא"כ בימינו אלו, לאחר ש"כלו כל הקיצין", ו"אין הדבר תלוי אלא בתשובה" – הרהור תשובה "בשעתא חדא וברגעא חדא", שעל ידו נעשה צדיק גמור (אפילו אם ה' לפנ"ז בקצה ההפכי), ו"צדיק (ועמך כולם צדיקים)" גוזר – שתבוא הגאולה – "והקב"ה מקיים", כיון ש"רצון יראיו יעשה", ובפרט שזהו גם רצונו של הקב"ה, כך, שאין צורך בענין של "גזירה"; כל מה שצריכים הוא – שיהודי אחד (עכ"פ) יקח ה"מפתח" ויפתח ה"קופסא" (כידוע המשל שהגילויים דלעתיד לבוא הם בדוגמת דבר המונח בקופסא) ויגלה כל עניני טוב – "אין טוב אלא תורה", התורה דלעתיד לבוא, "תורה חדשה מאתי תצא".

(משיחת ש"פ בהר, ט"ו אייר ה'תשמ"ט – בלתי מוגה)

דבר ראשון – התוועדות

. . ויה"ר שזו תהי' הכנה קרובה להתוועדות שמשח יעשה מתי שהוא יבוא.

כאשר משיח יבוא הוא ודאי יעשה דבר ראשון, התוועדות דקהל גדול ישובו הנה, התוועדות של דוד מלכא משיחא (שאומר – שמרה נפשי כי חסיד אני, ותהלתו בקהל חסידים גו' יעלזו חסידים).

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"א – מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

מול' כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה

נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

יכול הי' יהודי לבלבל את כל סדר ההשתלשלות

[. .] עצם העובדה שבנ"י נמצאים בגלות ואינם יכולים להקריב קרבנות ("בלתי הקריב את קרבן ה'") הו"ע של קרבן (ועד לקרבן) שאין למעלה ממנו: "קרבן" ("אדם כי יקריב מכם קרבן לה'") ענינו מסירת נפש, ואין לך מסירת-נפש גדולה מזה שיהודי "מניח" שהקב"ה ישאיר אותו בגלות!...

יכול הי' יהודי לבלבל את כל סדר ההשתלשלות כדי למנוע שבנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו (כאו"א מישאל) יהי בגלות!
(משיחת ט"ו אייר ה'תנש"א - בלתי מוגה)

ב"שעת הדחק" דזמן הגלות סומכים על רשב"י

[. .] ובכל זה ניתוסף עוד יותר ב"יום זכאי", יום שמחתו של רשב"י, אשר, "כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", היינו, שכאשר נמצאים "בשעת הדחק" דזמן הגלות, סומכים ונשענים ("משפארט זיך אָן") על רשב"י – לא רק ענין של תפלה ובקשה, השתטחות על הציון וכו', כי אם, "לסמוך עליו" ממש.

ובפשטות – שבדאי יוצאים מהגלות בזכותו של רשב"י, "בהאי חיבורא דילך . . יפקון בי' מן גלותא ברחמים", כאמור, "כי תבוא אל הארץ, כניסה לארץ ישראל בפועל ממש, ובאופן ד"ואולך אתכם קוממיות", כן תהי' לנו – בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בעגלא דידן ממש.

(משיחת ש"פ אמור, ערב ל"ג בעומר, ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

ישנה הגאולה בפועל, ונמצאים באמצע הענין

[. .] והעיקר – שכל זה יהי' בזריות, ויתירה מזה – שאין צורך ב"זריות" (ששייך לומר רק בענין שצריך לבוא בעתיד, שיבוא באופן של זריות), מכיון שכבר ישנה הגאולה בפועל, ונמצאים באמצע הענין, ועד לאמצע שהוא באופן של שלימות, ע"ד אמצע החודש, ש"קיימא סיהרא באשלמותא", ובפשטות – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בתכלית הזריות, "לא עיכבן המקום כהרף עין", תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ בהו"ב, מבה"ח סיון ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

הדרגות והשתלשלות.

וכיון שבכל ענין של גלות זקוקים לעבודה פרטית בפני-עצמה הקשורה במיוחד עם אותה הגלות, לכן מביא את הפסוקים הכתובים בתורה שבכל גלות פרטי "שכינה עמהן", והא גופא שענין זה כתוב בתורה נותן את הכח לעבודה הפרטית הקשורה עם הגלות הפרטית, כיון שהתורה משנה את מציאות העולם¹⁵.

אלא שבתלמוד בבלי הוא מסתפק בהבאת שני הענינים הכלליים שבגלות, "גלו למצרים" ו"גלו לבבל", שגלות מצרים היא כללות ענין הגלות כפי שהיא למעלה מהשתלשלות, וגלות בבל היא ראשית ההשתלשלות דגלות כנ"ל, ומהם משתלשלות אח"כ שאר הגלויות שלאח"ז; משא"כ בירושלמי מביאים את כל ד' הגלויות הפרטיות.

ולכן (גם בתל' ירושלמי) מביאים על כל ענין של גלות פסוק מהתורה ש"שכינה עמהן", כי מכך מקבלים את הכח לעבודה הפרטית הקשורה עם הגלות הפרטית, כנ"ל.

ד. והביאור בזה [בפרטיות יותר ובנוגע לפועל]:

כאשר יהודי נמצא בגלות, הרי למרות שהנשמה אמנם לא הלכה לגלות¹⁶, אבל הגוף הוא בגלות, ז. א. הגוף בכללותו נמצא בגלות, והמושל עליו הוא שר המדינה,

– זוהי ה"הנחה" שישנה כשנמצאים בגלות: דמכיון שחיים בין אומות העולם ובאופן של גלות (לא רק בני ישראל הנמצאים בחו"ל, אלא אפי' בני הדרים בארץ הקודש) – אזי הנחת הגוף היא שעליו להתנהג כמו

15) כדרשת חז"ל (ירושלמי כתובות פ"א ה"ב) על הפסוק (תהלים נז, ג) "לא-ל גומר עלי", שכאשר ב"ד פסקו לעבר את השנה נעשה שינוי בטבע העולם כו'.
16) ראה ספר המאמרים קונטרסים ח"א ע' 350. וראה גם שיחת י"ב תמוז תשי"ד (שיחות-קודש (הוצאת תש"ס) ע' 356). וש"נ.

הגוף של השני, שהוא אינו יהודי.

וזהו כללות הענין ד"גלו למצרים" (מל' מיצרים וגבולים), שהוא מעמיד את עצמו במדידה והגבלה בהנהגה דמצרים – עכ"פ בנוגע להגוף.

ועל כך אומרים לו, שעוד לפני עבודתו הפרטית לצאת מהגלות – כבר "שכינה עמהן"! לא משאירים אותו לבד שאז ביכולתו לחשוב כיצד אפשר להסדר ("זיך איינקערן") עם כל העולם – אלא מלכתחילה כבר "שכינה עמהן".

ואח"כ זה משתלשל בפרטי הגוף – איך יתנהג הראש, איך יתנהג חלק האמצעי הקשור עם הרגש הלב וכיצד ינהג הגוף בנוגע למעשה בפועל – שאלו הם פרטי הגלויות דגלות בבל, מדי, יון ורומי, שאין כאן המקום להאריך בזה.

ומוסיפים ואומרים לו ש"הקב"ה עוזרו"¹⁷, ובמילא יונח אצלו שאינו שייך לענין הגלות, ומכיון ש"שכינה עמהן", אזי כשם שהוא בטוח שהקב"ה יצא מהגלות כך עליו לבטוח שייצא בעצמו מהגלות.

וביודעו שמדובר רק בענין זמני, ובודאי נצא מהגלות – הוא עוסק בזה ביתר מרץ וביתר בטחון, ביודעו שבדאי יצליחו בזה.

לאחר מכן זה משתלשל בכל פרט במיוחד: בשכל, ברגש שבלב ובשכל ורגש הקשורים עם מסקנא בנוגע לפועל, עד למעשה בפועל – שבכל ענין וענין "שכינה עמהן".

וזה פועל עליו שלא יהי' שקוע (ובטל) בגלות, אלא אדרבא, יעמוד בתוקף, ויעשה כל התלוי בו בכדי לקרב את הגאולה.

ה. ויתירה מזו, מוסיפים ואומרים: "ואף כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן".

דלכאורה הרי זה דבר הפשוט שכאשר בני ישראל כבר אינם נמצאים בגלות, השכינה גם

17) קידושין ל, ב. סוכה נב, ריש ע"ב.

המלכים הקב"ה נמצא בגלות, הרי מובן גודל השמחה כאשר יוצאים מהמעמד ומצב דחושך כפול ומכופל של הגלות לחירות האמיתית שתהי' בגאולה האמיתית והשלימה,

– עד"ז כשמדובר על גאולת השכינה, "ושב ה' אלקיך את שבותך", הרי היא באותו האופן כפי שזה אצל בני", עם אותה השמחה ואותו דילוג וקפיצה מצד זה שנתגלה אלוקות בעולם.

ז. ומכאן מקבלים חיזוק ונתנית כח נוספים בעבודת האדם:

אפי' אחד כזה שמוותר ח"ו וצועק מה כל הרעש ("דער געוואלד") שהוא ישאר עוד רגע אחד בגלות, ומדוע בשביל הרגע הזה עליו להתאמץ, לשנות את טבעו ולעסוק בעניינים של יהדות, הן בקשר לעצמו והן בהפצת היהדות והתורה בקשר ליהודי שני,

[וממשיך לטעון, ש]לאחרי תשע עשרה מאות שנה בגלות לא איכפת לו להיות עוד רגע בגלות, ובלבד שיוכל לישון בשלוה ברגעי הגלות האחרונים... הוא כבר עמל מספיק, ועתה רצונו לישון ולא להתאמץ.

ובמילא – טוען – שלא ניגע אותו ונאמר לו שמוכרח להפחית זמן משנתו עבור לימוד תורה, ומוכרח לקיים מצוות בהידור שלכן עליו לתת עוד כמה דולרים לעניינים של תורה ומצוות, וכדי שהגאולה תבוא בהקדם האפשרי עליו להתעסק עם יהודי שני ביתר להט – עתה רצונו לנוח, הוא יהודי עייף ("א פארמאטערטער איד") מ-19 מאות שנות גלות, במילא, שניחו לו לישון בנחת בימי הגלות האחרונים, בכדי שיקום לביאת משיח צדקנו טרי וערני...

הוא מוחל על כך שהגאולה תבוא רגע קודם, לא איכפת לו שהגאולה תהי' רגע מאוחר יותר – ברצונו להנות ברגעי הגלות האחרונים מהרחבות שישנה בארצות הברית,

כן אינה בגלות (כנ"ל סוס"א), שהרי כל הענין בזה שהשכינה היתה בגלות הוא רק משום שבני"ה היו בגלות ו"שכינה עמהן" –

אלא החידוש כאן גדול יותר:

בני"ה פועלים ע"י עבודתם בזמן הגלות ש"כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן. . הקב"ה שב עמהן כו" – השכינה יוצאת מהגלות באותו האופן כפי שבני"ה יוצאים מהגלות.

זאת אומרת, השכינה אינה יוצאת מהגלות בדרך ממילא מאחר שבני"ה כבר אינם בגלות – אלא השכינה יוצאת מהגלות באופן כפי שהגלות היתה מצד עצמה (לא מצד בני"ה)¹⁸, ולאחמ"כ באה הגאולה.

ומדוע השכינה יוצאת מהגלות? – לא מצד עצמה ובדרך ממילא, אלא משום ש"שכינה עמהן", כלומר, יהודי ע"י עבודתו פועל לא רק את הוצאתו הפרטית מהגלות אלא גם הוצאת השכינה מהגלות, מההעלם והסתר שישנו על אלוקות – כיון שנמצאים ב"עולם" מל' העלם והסתר¹⁹, עאכ"כ כפי שזה בזמן הגלות; ויהודי ע"י עבודתו פועל את הוצאת השכינה מהגלות ומגלה אלוקות בעולם!

ולכן, ההרגשה ("דער געפיל") והמעמד ומצב של השכינה הוא ממש כאילו היתה בגלות מצד עצמה ואח"כ יצאה מהגלות.

ו. ובזה יובן מה שאומרים "ושב ה' אלקיך את שבותך", היינו, ש"הקב"ה שב עמהן מבין הגלויות" באותו האופן כפי שזה אצל בני"ה:

כשם שאצל בני"ה ישנה שמחה גדולה מכך שיוצאים מהגלות, כמשל ה"בן מלך שהי' בשבי" וטוחן בבית האסורים" – עם כל השוונות המובאים בתניא²⁰ – ואח"כ "יצא לחפשי אל בית אביו המלך", עד"ז הוא גם בנוגע לענין הגלות, שבנו יחידו של מלך מלכי

(18) ראה בסוף הסעיף.

(19) לקו"ת שלח לז, ד. ובכ"מ.

(20) פל"א (מ, סעי"א ואילך).

הוספה באהבת ישראל ובשיעורי תורה חדשים

[. .] הלימוד וההוראה מהאמור לעיל בנוגע לפועל:

אע"פ שנמצאים בגלות, ובחושך כפול ומכופל דעקבתא דמשיחא, וההעלמות והסתרים דנה"ב כו' מתגברים תמיד, צריך לדעת – שאדרבה: דוקא במצב זה נותנת התורה תוספת כחות לתקן את החסרונות שעלולים להיות מצד מיעוט הלבבות, עי"ז שבני"ה מוסיפים ביתר שאת וביתר עוז בעבודתם, ועי"ז נעשה – "הוכפל בו כי טוב" (למעלה מהטוב שישנו כאשר אין העלמות).

צריך לדעת שכשנמצאים בגלות, יש לכל יהודי בשלימות את חלקו בארץ ישראל, ויתירה מזו – "קדש הקדשים", ובאופן שהקב"ה נעשה "חלקו ונחלתו", וכידוע פתגם רבותינו נשיאינו שהנשמה מלכתחילה לא הלכה לגלות כו'.

ואין הדבר תלוי אלא ברצונו – שזה יהי' אצלו בגלוי, בחייו היום-יומיים.

ובפרט בעמדתו בימי הספירה (ובשבת השלישית דהספירה), שאז ישנם כחות מיוחדים לתקן את המדות, וכל העניינים הדורשים תיקון.

ובמיוחד – תיקון כל הענין ד"לא נהגו כבוד זה לזה", ע"י ההתדברות האחד עם השני, מתוך שלום וידידות, ועד – לבוא למסקנה, ואדרבה – עי"ז ש"אין דיעותיהם שוות", המסקנה היא יותר נכונה. [ואפילו באם נשאר ענין שא"א להתדבר עליו – הולכים לשלישי המכריע, רבני המקום, ומתנהגים לפי הוראתם ופסק-דינם – כפי הסדר ע"פ תורה, כמובן וגם פשוט].

ואדרבה: בימים אלו דספירת העומר הוא זמן המתאים להוסיף בכל הפעולות דאהבת ישראל וקירוב הלבבות (ובמכ"ש לתקן את החסרון שבזה).

ועוד והוא העיקר: להוסיף בכל העניינים בתורה ומצוות, לימוד התורה, נגלה דתורה [כולל – לחזק הלימוד דפרקי אבות בשבתות אלו] ופנימיות התורה [ובהדגשה – בעמדתו בסמיכות ליום ל"ג בעומר, יום שמחתו של רשב"י, מ"ת דפנימיות התורה, שרשב"י הוא מקור הגילוי דפנימיות התורה, ובהאי סיפרא דילך דאיהו ספר הזהר],

ובפרט – להוסיף שיעורי תורה חדשים ברבים [כמודגש בפרק דשבת זה "עשרה שישבים ועוסקים בתורה", ובפרשתנו – "ונקדשתי בתוך בני ישראל", אין עדה פחותה מעשרה], נוסף להתמדה בשיעורים הקבועים,

כולל גם – סיומים בתורה. . ו"גדול תלמוד שמביא לידי מעשה" – הוספה בקיום המצוות בהידור, ולקבל החלטות חדשות בכל הפעולות טובות בעניני יהדות, ובכלל – הפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה.

(משיחת ש"פ אמור, ח' אייר ה'תשמ"ט – מוגה, תרגום מאידית)

את העולם כולו בטובו בחן בחסד וברחמים" – ישראל עם קרובו, אשתו, על אחת כו"כ! ובלשון הכתוב: ¹⁴ "שארה כסותה ועונתה לא יגרע", וכל זה – לפי הבנת וטובת האשה, כנסי, שכן, אם יתן מזון ("שארה") המתאים לו אבל אינו מתאים לאשה (שאינה יכולה לאכול, או שאינה מרוצה ממנו כו') – אין זה "שארה" (מזון שלה), ועד"ז בנוגע ל"כסותה" – בהתאם לצרכה וכבודה כו'¹⁵, ועד"ז בנוגע ל"עונתה" – באופן של פיוס וברצון דוקא (כמבואר ברמב"ם¹⁶).

ולכן, אין עצה אחרת, אלא אם כן לעשות רעש באמת ("מאכן דעם אמת'ן געוואלד")... (כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך, ואמר:)

לדפוק על השולחנות כמו שצריך לדפוק על השולחנות – אזי יצטרכו לשבור את השולחנות... ואז, לא יהי' היכן להניח הכוסות, ומה גם שאלו שישנים לא יהי' להם שולחן להשען עליו... ובמילא, מוכרחים השולחנות להשאר בשלימותם;

אבל, למאי נפק"מ מה קורה עם השולחנות וכל שאר הענינים, העיקר הוא – שצריכים את משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים, ובגלוי ממש, "מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו, ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה, וילחם מלחמות ה' וינצח, ויבנה מקדש במקומו"¹⁷, או באופן ד"זכו, עם ענני שמיא"¹⁸, שאז ירד ויתגלה ביהמ"ק מן השמים¹⁹.

ובפשטות – שבעגלא דידן ממש, "לא עיכבם אפילו כהרף עין", נראה את קיום היעוד "ואולך אתכם קוממיות", ונראה ש"לילה כיום יאיר", ונראה בגלוי את הפירוש של כל הברכות דשיעור חומש היום באופן של **ברכות נגלות**, בטוב הנראה והנגלה למטה מעשרה טפחים, "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה", כולל – "הגדושה" (כמ"ש בסידורו של הבעש"ט), "כוסו רוי"²⁰, באופן ד"די והותר"²¹, במהרה בימינו ממש.

[ניגנו "ווי וואַנט משיח נאָו" בהתלהבות עצומה משך כשעה ומחצה!...²²]

(משיחת ל"ג בעומר ה'תשמ"ו – בלתי חוגה)

- (14) משפטים כא, יו"ד.
 (15) רמב"ם הל' אישות פי"ג ה"א ואילך.
 (16) הל' דעות פ"ה ה"ד. הל' איסורי ביאה פכ"א.
 ה"ב.
 (17) רמב"ם הל' מלכים ספי"א.
 (18) סנהדרין צח, א.
 (19) פרש"י ותוס' – סוכה מא, סע"א. ועוד.
 (20) תהלים כג, ה.
 (21) ע"ד ויקהל לו, ז.
 (22) ראה המסופר על-דבר-זה ביומן תשמ"ו שנדפס ב"יחי המלך" גליון תרכב עמוד 13 ואילך.

המדור מוקדש לזכות

ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו

גינזבורג

ולזכות זקניהם: מרת עלקה תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו ויכף ומיד ממש

להנות מכספו.

זאת למרות שאינו משתמש בכסף, אלא רק יושב וסופר את הנירות ("די פאפירלאך") ומחשב כמה דולרים יש לו בבנק...

איזו הנאה יש לו מכך?!

לצדקה נותן לא יותר מאשר כך וכך, לפרנסת בני ביתו מוציא כך וכך בלבד – שהרי גם אם ירצה אין ביכולתו לאכול מאכלים טובים כל היום כולו ומוכרח לנוח בין סעודה אחת לשני' מאחר שזהו טבע הגוף – וא"כ, הוא אינו יכול להוציא את כל כספו עבור פרנסת בני ביתו,

וגם אם יחפץ בלבושים הכי יקרים, אין ביכולתו ללבוש יותר מ-18 לבושים – כהדין בהל' שבת²¹ שכמות הלבושים הגדולה ביותר שמותר לצאת בהם בשבת (ע"י לבישתם) היא 18 בלבד, ונמצא שגם אם יש לו כ"כ הרבה דולרים ורצונו לקנות 36 לבושים – זה לא יעזור לו, משום שאינו יכול ללבוש יותר מ-18 לבושים...

ואם-כן, מה יוצא לו מכספו – רק מה שניתוסף (בחסבוני כספו) עוד "אפס" ("נאָך אַ זיראַך" – כפי שנקרא עתה), שאזי מתעשר עשר פעמים ככה, וצועק: שישו בני מעי!...

– מה יש לך מהדולרים? תשתמש איתם לדבר טוב!

– אך הוא אומר: לא! עליו להיות גביר...

– מה ייצא לך מכך שתהי' "גביר", שיהיו לך עוד כל כך הרבה "אפסים" לאחרי המספר הראשון ("אזוי פיל זיראַך" נאָכן איינס")!...?

זה הרכוש שלו, ולכן אינו מרשה לעצמו להשתמש בדולרים עבור עצמו, ולא עבור יהודי שני, וכו' וכו'.

ח. אומרים לו, אע"פ שיש לו רצון להנות

(21) שבת קכ, א במשנה. ע"ש (ובגמרא) – הובא בנ"כ הרמב"ם הל' שבת פכ"ג ה"כ ואילך. והרי אין מחלוקת במנין הלבושים שאדם יכול ללבוש בפ"א.

מכספו וכו', שלכן מוותר על כל הענינים ולא איכפת לו להשאר בגלות וכו' – אבל תיכף מגיע משיח, ואז הדולר לא יתפוס מקום!

זועקים הגבירים: היתכן, הוא התייגע כל כך הרבה לאסוף דולרים, והחביא אותם בבנק שנותן כך וכך אחוזים (אחוז אחד יותר מהבנק השני) – ולפתע מגיע משיח וכל המציאות שלו לא תתפוס שום מקום, לא יצטרכו את הדולרים כיון שיהי' אז "לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה"²² – יאמרו לו: יש לך כל כך הרבה דולרים, מי צריך את זה עכשיו?! זה כבר לא מטבע המהלכת!

במילא הוא צועק, שיניחו לו להשאר עוד מעט בגלות, כי ברצונו להנות מכספו עד שהמפרסמים את רשימת המליונרים בארה"ב יכניסו גם אותו לרשימה זו – עבור זה כדאית לו הגלות!...

ומי מדבר עוד על כך שתהי' לו מכונית אחת יותר מזולתו, אשר בה הוא לא יישב במושב הנהג שהרי עבור זה יש לו משרת מיוחד שמסיע אותו, ואף שהמשרת מזיק ושובר את רכבו וכו' – אבל העיקר שהוא יושב במושב האחורי... הנהג יושב במושב הקדמי, ואותו הושיבו מאחור ("אווּעקעזעצט פון אונטן"), ובה מתבטא כבודו – שיושב מאחור ומכריז: שישו בני מעי, אני הגביר!...

אין הוא מרגיש כלל שנמצא בגלות, היות ורק כשמרגישים באמת מהי "חירות" אזי ניתן להרגיש באמת מהי "גלות" – אך הוא מלכתחילה נולד במעמד ומצב זה, ושכנעו אותו שחירותו מתבטאת בכך שיתוסף לו עוד דולר, וכל דולר נוסף יתוסף בחירותו, וכשיהיו לו עוד שני דולרים יהי' עוד יותר בחירות, וכשיתוספו לו עוד שלשה דולרים הוא כבר אדם מורם מעם!...

(22) עמוס ח, יא.

וכאשר עומד במעמד ומצב כזה – שמתחנן ורוצה להשאיר עוד בגלות כדי שיוכל להנות מכספו וכו' – אזי מפני שהקב"ה הוא עצם הטוב וטבע הטוב להטיב²³, מוותר לו הקב"ה ("גייט ער אים נאך"). וכידוע הפירוש שהפשטנים מפרשים²⁴ על הפסוק²⁵ "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון" – שהקב"ה נותן לכל בעל חי כפי רצונו, וגם כשהרצון עקום מוותר לו הקב"ה.

ט. אך הרי סוף-כל-סוף רחמנות עליו, וצריך להוציאו מגלותו (אצל הדולרים) – על-כן מספרים לו, שבכל רגע שנמצא בגלות "שכינה עמה" – הקב"ה נמצא בגלות יחד איתו, בגלל שהוא נמצא בגלות.

ואין ענין יוצא מידי פשוטו – ענין זה אינו דרוש או פשט'ל, ולא רוצים לשכנע על-ידו מישהו כדי שיהי' לו לב רגוע, אלא ענין שכתוב ב"תורת אמת" – שכאשר יהודי נמצא בגלות, הוא מחזיק יחד איתו את השכינה בגלות, את ה"חלק אלוהה ממעל ממש"²⁶.

וכפי שאדמו"ר הזקן כותב בתניא²⁷ בנוגע לעבירה, שאפי' אם היא רק "לפי שעה" הרי זה "כמשל האוחז בראשו של מלך ומורידו למטה וטומן פניו בתוך וכו'".

23 ראה עמה"מ שער שעשועי המלך רפ"א. שעהיה"א פ"ד.
24 מצו"ד עה"פ.
25 תהלים קמה, טז.
26 תניא רפ"ב.
27 ספכ"ד.

ולכן אומרים לאותו יהודי, שאפי' אם רצונו ושיטתו הם – שעוד "אפס" בסכום כספו זה דבר גדול מאוד משום שהונו מוכפל עשר פעמים יותר, ומביא ראי' שכך אומר הרואה-חשבון שלו ("אקאונטענט"), כך אומר הבנק וכך אומרים ה"דאו" וה"בראדסטריט" המפרסמים את רשימת המליונרים מי גביר גדול יותר [ותודות לזה באפשרותו לקבל הלואה גדולה יותר (זה הרווח מכך שהוא גביר גדול יותר – שיכול לקבל הלואה גדולה יותר!)] – **עליו לדעת שעי"ז הוא מחזיק את הקב"ה בגלות!**

שאזי מצד אנושיות בלבד (לא מצד יראת שמים ("פרומקייט")) יוותר גם על שנתו המתוקה כשהולך לישון על כרית שנעשתה מדולרים (שלא ברצונו לישון ושמישיח לא יבלבל אותו מלהנות מהדולרים שלו) – אומרים לו: **תרחם על הקב"ה!** השכינה נמצאת יחד איתך בכל מקום – בשעת הליכתך לבנק, וכאשר אתה יושב "מאחורי" הנהג ונהנה מענינים של מה בכך, הקב"ה נמצא יחד איתך, כביכול –

ומובן, שכאשר נודע לו שזה קשור עם הוצאת הקב"ה מהגלות רגע אחד קודם – הרי אם יש לו קצת חוש אנושי, יוותר על שנתו המתוקה (שנראה לו שבזה מתבטא אצלו הנחת האמיתי), ויעשה כל התלוי בו בכדי להיות יהודי חי ("א לעבעדיקער"), ע"י "תורת חיים" ומצוותי עליהם נאמר "וחי בהם"²⁸.

28 אחרי יח, ה.

המדור מוקדש לזכות הרה"ת **אורי אהרן יואל** בן מינדל וזוג' בת"יה רות בת שרה שיחיו וילדיהם: **שטערנא שרה** ו**שמואל** שיחיו ולזכות **דוד יעקב** בן מינדל שי, **מיכאל נחמיה** בן חוה אסתר וזוג' **רחל יפה** בת מינדל שיחיו ולזכות **שושנה חסיה** בת מינדל שתחי' ולזכות הרה"ת **אפרים יונה** בן פאולין רות וזוג' **רייזל פרומה** בת חי' רחל שיחיו ולזכות הרה"ת **יוסף יצחק** בן רייזל פרומה שי' ולזכות חי' **רחל** בת **שפרנצא** שתחי', ולזכות **צבי** בן חי' רחל שי'

מי מעכב בידו!?

כותב הרמב"ם¹: "לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה". וכפי שמוסיף במק"א² "שנאמר³ אל תחרוש על רעך רעה והוא יושב לבטח אתך".

ובענין זה נשאלת שאלה – ע"פ נגלה – בנוגע לכללות הנישואין דהקב"ה עם כנס"י, בעת מ"ת (כפי שכבר דובר פעם בארוכה⁴):

מכיון שמפורש בתורה "וקם העם הזה וזנה וגו' **ועזבתים** גו"⁵, "וישליכם אל ארץ אחרת גו"⁶, נמצא, שבעת הנישואין, במ"ת, הי' בדעתו של הקב"ה לגרש, ח"ו, את כנס"י – **היפך דין התורה** (גם בנוגע להקב"ה, "מגיד דבריו ליעקב גו"⁷, "מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות"⁸) "לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה"!

ואין לומר שבנדו"ד הרי זה באופן ש"הודיעה בתחלה שהוא נושא אותה לימים", שאז "מותר"² (מפני שאין זה באופן ד"יושב לבטח אתך") – שהרי, מובן וגם פשוט, שמכיון שהדבר תלוי בדעתם ורצונם ("אין האשה מתקדשת אלא לרצונה"⁹), בודאי לא יסכימו ישראל – בהיותם "עם חכם ונבון"¹⁰ – לנישואין שאינם אלא לימים בלבד!

ומכיון שכן, אין להקב"ה ברירה, כביכול, שהרי אסור לו לשאת אשה ודעתה לגרשה, ולאידך, "להחליפם"¹¹ באומה אחרת איני יכול!

ומכיון שכן, בהכרח לומר שמלכתחילה אין כאן ענין של גירושין כלל, ומעולם לא הי' בדעתו לגרשה ח"ו, ובלשון ישעיה הנביא¹² – נביא הישועה – "אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתיו" (בתמי'), כלומר, אין מציאות כזו!!

ומה שיש למראית-עין וכיו"ב – יתרץ משיח צדקנו, או שכבר מתורץ הדבר – שאין זה אלא למראית-עין בלבד.

ומכיון שכן, מי מעכב בידו!?!...

בנוגע ליהודי – כותב הרמב"ם¹³ (בשיעור דיום השבת) ש"רוצה להיות מישראל ורוצה הוא לעשות כל המצוות כו", אלא, "יצרו הוא שתקפו"; – אבל בנוגע להקב"ה – לא שידך דבר כזה!

ובמילא, מתחזקת עוד יותר הצעקה: **"עד מתי"...**

מכיון שהקב"ה נשא לאשה את כנס"י – חייב לזון אותה, ובמכ"ש וק"ו: אם הקב"ה זון

1) הל' גירושין פ"י הכ"א.
2) הל' איסורי ביאה פכ"א הכ"ח.
3) משלי ג, כט.
4) שיחת ש"פ קרח תשמ"ה סל"ג-מגג (התוועדות ח"ד ע' 2378 ואילך).
5) וילך לא, טז-יז.
6) נצבים כט, כז.
7) תהלים קמז, יט.
8) שמור"ר פ"ל, ט.
9) רמב"ם הל' אישות רפ"ד.
10) ואתחנן ד, ו.
11) רות רבה פתיחתא ג. וראה לקו"ש חיי"א ע' 3. וש"נ.
12) ישעיה נ, א.
13) הל' גירושין ספ"ב.